

SVŠGUGL

Umetniška gimnazija, smer gledališče in film, predstavlja:

Simona Hamer

Razglednice

»Veste, svet ni tak kot iz ene reklame.
Vdih ... izdih ... nasmešek ...
in akcija!«

Mentorstvo (igra in govor): **PRIMOŽ EKART, BARBARA KRAJNC AVDIĆ, JELENA RUSJAN**

Mentorstvo (impro): **MOJCA DIMEC, JOŠT JESENOVEC**

Mentorstvo (scenarij in režija / snemanje in montaža): **URŠKA DJUKIĆ**

Mentorstvo (gib): **SINJA OŽBOLT**

Mentorstvo (zvok in glasba): **MATJAŽ PREDANIČ, KATARINA VIRANT IRŠIČ**

Kostumografija: **NATAŠA RECER** / Oblikovanje svetlobe: **GREGA MOHORČIČ** / Oblikovanje zvoka: **MATJAŽ PREDANIČ**

Video: **ROK KRIVOKAPIĆ, AJKA POLJANŠEK ZORN, EMA NIČETIN** / Tehnična podpora: **MARKO LEVIČNIK**

Zahvala: **MAJI DELAK, PETRI VIGNJEVIČ KOVJANIĆ** / Produkcija: **SVŠGUGL**, ravnatelj **ALOJZ PLUŠKO**

Uprizarjajo dijakinje in dijaki 3. F in 3. G letnika
umetniške gimnazije, smer gledališče in film

3. F: LANA BENČIČ GOMIZELJ, AJDA CVEK, NEŽA GOMBAČ, AMANDA EVA HABJAN, ANA HRVATIN,
ANUŠKA AVREJA KRALJ, SARA KUTNJAK VEBER, ANA MACEDONI, GALINA CALISTA NEDELJKOVIĆ, ŽAN ČEAK NINIĆ,
ANŽE PAVLIČ, EVA PINTAR, STELLA PLEŠA, BRINA ČEŠKA ROBLEK, LEON RUDOLF, KATJUŠA STEFANOVSKI, MANCA STRES,
MATEJA STRLE, ŠPELA ŠTRUKELJ, VIKTORIJA VRBETIČ BREZNIK, ANASTAZIJA GAIA ŽBONA

3. G: LARA BERŠNAK, LARA ČABRIAN, NIKA DREMELJ, MANCA FRANK, ERIN GABRIJEL, EMA JUGOVIC, PETRA KODBA,
EVA KOPAČ, MARUŠA KOPAČ, ŠPELA LOVREC, ANAMARIJA MALOVRH, VAL NOVAK BELEC, LEON OBRULJ, MAŠA PAŠ ŠERGAN,
TIA MARIA PETEK, KRISTINA SAVIĆ, IZABELA ŠKERLAK, NEJA VIDEMŠEK, NINA ŽGAJNAR

V uprizoritvi sta uporabljeni skladbi:

AFRIKA / Avtorji in izvajalci: (ZIG 3.G in 3.F) Viktorija Vrbetič Brežnjak, Nika Dremelj, Ema Jugovic, Petra Kodba, Eva Kopač, Anamarija Malovrh
Mentorstvo in urejanje zvočnega posnetka: Matjaž Predanič

MAJHNA SEM BILA, PIŠKE SEM PASLA (nemška, popularna) / Avtorji in izvajalci: (ZIG 3. G in 3. F): Neža Gombač, Sara Kutnjak Veber,
Manca Frank, Maruša Kopač, Maša Paš Šergan / Mentorica: Katarina Virant Iršič / Urejanje zvočnih posnetkov: Matjaž Predanič

PLESNI IN GLEDALIŠKI CENTER PGC, KARDELJEVA PLOŠČAD 28 A, LJUBLJANA

Premiera: četrtek, 24. marca, ob 18.00 (generalka ob 11.50)

Ponovitve: petek, 25. marca, ob 11.00 in ob 13.30 (za dijake) **in ob 18.00** (za izven)

Razglednice

Ob razglednicah

Za uprizoritev 3. letnika na smeri *Gledališče in film* smo si letos izbrali besedilo slovenske avtorice Simone Hamer *Razglednice* ali *Strah je zunaj votel, znotraj pa ga nič ni*, ki je zanj leta 2017 na Tednu slovenske drame prejela Grumovo nagrado. Besedilo je zasnovano izrazito večplastno. Na monolog glavne junakinje, fotografinke Tinke, se navezujejo slike, podobe in utrinki z njenih potovanj, na katerih vsakič posname fotografijo, razglednico pokrajin in ljudi, ki jih na potovanjih srečuje. Njeno pripoved prekinjajo prizori zavojevanj neznanih dežel in kontinentov, ki so jih na zgodovinski časovni premici uprizorili znameniti osvajalci, od Krištofa Kolumba do aktualnih politikov. S tem se prepletajo monologi stvari in predmetov, nemih prič krvavih osvajanj in zavojevanj človeške zgodovine.

Primož Ekart

V naših *Razglednicah* smo premišljevali o družbi, v kateri živimo, se spraševali, zakaj so danes vsi nasmeški isti in kako je možno, da v 21. stoletju nekje otroci namesto v šolo hodijo na bojišča in v tovarne. Razmišljali smo o tem, kaj nas čaka in prišli do zaključka, da nočemo zamuditi lastnega življenja in da smo pripravljeni tvegati. Maske bomo pustili doma in uživali svet v njegovih pravih barvah.

Jelena Rusjan

Besedilo Simone Hamer, ki smo jo tudi v živo spoznali in se pogovarjali z njo, smo skozi vaje doživljali skrajno resno in skrajno smešno. Resno zato, ker je zares grozljivo, kako vojna in politične pizdarije ubijajo nedolžne ljudi, vplivajo na njihovo prihodnost. Krivično, nedopustno ravnanje človeka s človekom, z našimi vrstniki, nas je prizadelo, razjezilo ... Smešno pa zato, ker je Simona tako dobro napisala besedilo. Z distanco. Skozi pogled človeka, ki živi v dovolj varnem svetu, fotografira in si lahko privošči mnenje o vsem skupaj. Voditelje vojn in grozljivih genocidov postavi v intimne pogovore s svojimi sodelavci, kjer beseda teče lahkotno, kot bi se odigravala partija remija. Kot da se streljamo kar tako za zabavo in v oblaku stripa piše BANG BANG BANG! To (ne)resničnost smo želeli ujeti v uprizoritev. Zaradi odlične ekipe razgledanih in odprtih ljudi, ki jih poljubljam in objemam, mislim, da nam je uspelo!

Barbara Krajnc Avdić

Razglednice, str. 29

Besedilo drame je subtilno oblikovano, svojevrstni “drama figuratum”, tako predvsem bralcu ponuja dodatni pogled in s tem razmislek.

Stran 29 je oblikovana kot drevo, je monolog, ki je zapisan v različno dolgih vrsticah in kot celota pred bralcem zažari v simbol, podobo, metaforo, arhetip. Najbolj grozljivo zgodbo drame pripoveduje neka druga eksistenca. To potujitev smo uprizorili kolektivno in tako, da smo združili preprosto impro vajo memoriranja naključnih elementov z besedilom, dodali odrsko telo, ki oblikuje prostorske linije in na koncu ustvarili znano podobo iz besedila.

Mojca Dimec

Razglednice, str. 30

»Včasih se spomnim, da ljudje, ki jih srečujem okrog sebe, niso le statisti v mojem življenju, pač pa protagonisti svojih lastnih življenj.«

Potujemo od točke A do točke B, od enega dogodka do drugega, pravzaprav pa je tudi samo potovanje svoj lasten dogodek. Kam gredo vsi ti ljudje, ki nas obkrožajo? Od kod prihajajo, o čem razmišljajo, so veseli, da gredo tja? Kolikor ljudi, stokrat toliko zgodb. Če bi jih le lahko spoznali ...

Kot zapiše Simona Hamer – razdalja med osebo A in osebo B se imenuje bližina.

Jošt Jesenovec

Pomeni skozi gib, ples

Naše talentirane dijakinje in dijaki tudi skozi “navidezne,” a resnične energije plesa uprizarjajo razglednice: realnost, nerealnost, domišljijo, želje, upanja, strah, iskanja, tveganja, minljivost ... In povedano z besedami Simone Hamer: “Na eni strani strast, ljubezen, poželenje, privlačnost; ta ogenj, ki žge – na drugi strani spletke, grožnje, pobijanja, spopadi. Ne popuščamo glede svoje želje ustvarjanja novih, boljših svetov!”

Sinja Ožbolt

Neža Gombač, 3. F

Razglednice

Kaj je realnost?

V tekstu *Razglednice* avtorica Simona Hamer skozi različne prizore iz vseh kotičkov sveta in skozi monologe protagonistke Tinke opisuje trenutno situacijo v svetu, kjer naj bi bilo vse zaigrano, narejeno »lepo«.

In večina misli, da se svet vrti okoli njih in zaradi njih. Vidijo zgolj prostor, v katerem živijo, in se ne zanimajo za dogodke, ki se dogajajo po svetu. V *Razglednicah* lahko opazimo, kako potovanja, izkušnje ter dogodki, ki jih s potovanji pridobimo, vplivajo na naše videnje sveta in dožemanje realnosti.

Kaj sploh je realnost? Realnost je poleg vsega lepega tudi krutost sveta in minljivost vsakega od nas.

Je žalost, ko v tej naši minljivosti ne izkusimo in vidimo vsega, kar bi si želeli, da bi se o ljudeh naučili več.

Sedem milijard in pol nas je. In vsak ima svoje življenje, ki ga je pripravljen deliti z drugimi, če bi se zanj kdo zanimal.

Erin Gabrijel, 3. G

Napredek skozi leto

Vsaka Razglednica ima tudi svoje globlje sporočilo o krutosti človeka.

Delo mi je tako predstavljalo veliko večji izziv kot sem sprva mislil, saj sem se moral poistovetiti z ljudmi, bitji, predmeti, ki predstavljajo dogajanje oziroma so sami del dogajanja. Med procesom sem spoznal veliko novih igralskih tehnik, kar me je pripeljala tudi do spoznanja, da igranje ni samo »igranje«, temveč tudi umetno ustvarjeno podoživljanje dogodkov, emocij, okolja. To spoznanje mi je zelo olajšalo nadaljnje naloge, mi dalo nov pogled na igranje in odprlo emocije, ki jih pred tem še sam nisem poznal oziroma se z njimi nisem znal poistovetiti. Vse skupaj mi je tudi pomagalo premagati slabo obdobje, v katerem sem bil v tistem času. Skozi leto sem postal veliko bolj samozavesten in sem zrasel tudi kot oseba. Seveda je veliko prostora za izboljšanje, tako da se veselim novih izzivov in uprizoritve.

Žan Ninič Čeak, 3. F

Gledališki dnevnik

Postopek od začetka do produkcije je dolg in tudi malo naporen, ne le za dijake, ampak tudi za profesorje. Od branja besedila in urejanja do postavljanja prizorov je minilo kar veliko časa, v katerem smo si prizadevali čim bolje vzpostaviti tako scene in like. Scene, ki smo jih analizirali in uredili, smo nato postavili v prostor, kot na primer prizor Teheran, pri katerem smo naredili tržnico ter nato improvizirali potek kupovanja in prodajanja različnih zadev.

Ko smo se navadili na dogajanje in se zares vživeli, smo začeli uporabljati tudi tekst. Za tem pa smo si besedilo razdelili po vlogah in delčkih.

To smo ponovili pri vsakem prizoru, ki smo ga delali. Potek dela se je seveda razlikoval od ostalih skupin, ki so jih vodili drugi profesorji.

Delo smo vzeli resno, ker se cenimo, ob tem pa smo se tudi zabavali.

Prizadevamo si po najboljših močeh, da bo produkcija nepozabna in da se bodo ob zabavali igralci in gledalci.

Anže Pavlič, 3. F

Ničesar v življenju se ni treba bati, treba je samo razumeti.

Ena izmed omenjenih problematik je tudi *perfektnost* oziroma fasada, maska ali kakor koli že temu želimo reči, ki jo nosimo na sebi. Vsak od nas nosi masko, ki predstavlja neko zaščito pred drugimi, in kar povzroča strah pred tem, da ne bomo sprejeti takšni, kot smo, ali pa, da ne bomo dosegli pričakovanih standardov. Spoznala sem, da gre vedno za premagovanje strahu, ki ga moramo nekako dati »na stran« oziroma kljub strahu vztrajati in premagovati same sebe.

Lara Čabrian, Izabela Škerlak, Erin Gabrijel in Neja Videmšek, 3. G

Nasmešek - fasada 21. stoletja

Kaj pa sploh je *perfektnost*? Vsaka »fasada« je vesela in nas spremlja vsepovsod; na naslovnica, televiziji, spletu, plakatih, reklamnih panojih.

In vsi nasmeški so isti. Zakaj še vedno vztrajamo v doseganju perfektnosti, ki je ne bomo nikoli dosegli?

Vsi se pred drugimi delamo, kot da je vse v najlepšem redu.

Lahko sem v enem trenutku totalno »konec«, v drugem pa si bom samo na hitro obrisala solze iz obraza in se smehljala z znanci, prijatelji, ki sem jih srečala na ulici ob napačnem času. Ti niti posumili ne bodo, da je karkoli narobe. Menim, da smo že ob rojstvu naučeni in to nas spremlja vse življenje, da si v pričo drugih moramo dati masko na obraz in biti »perfektni«. Tudi na spletu vse izgleda »perfektno«:

ljudje živijo, jedo, dihajo perfektno, ne rigajo, ne prdi, ne delajo napak in, kar je najbolj pomembno, izgledajo srečni.

Za vsakim od teh pa se skriva čisto navaden smrtnik, prav takšen, kot si ga srečal danes na poti domov ...

Špela Lovrec, 3. G

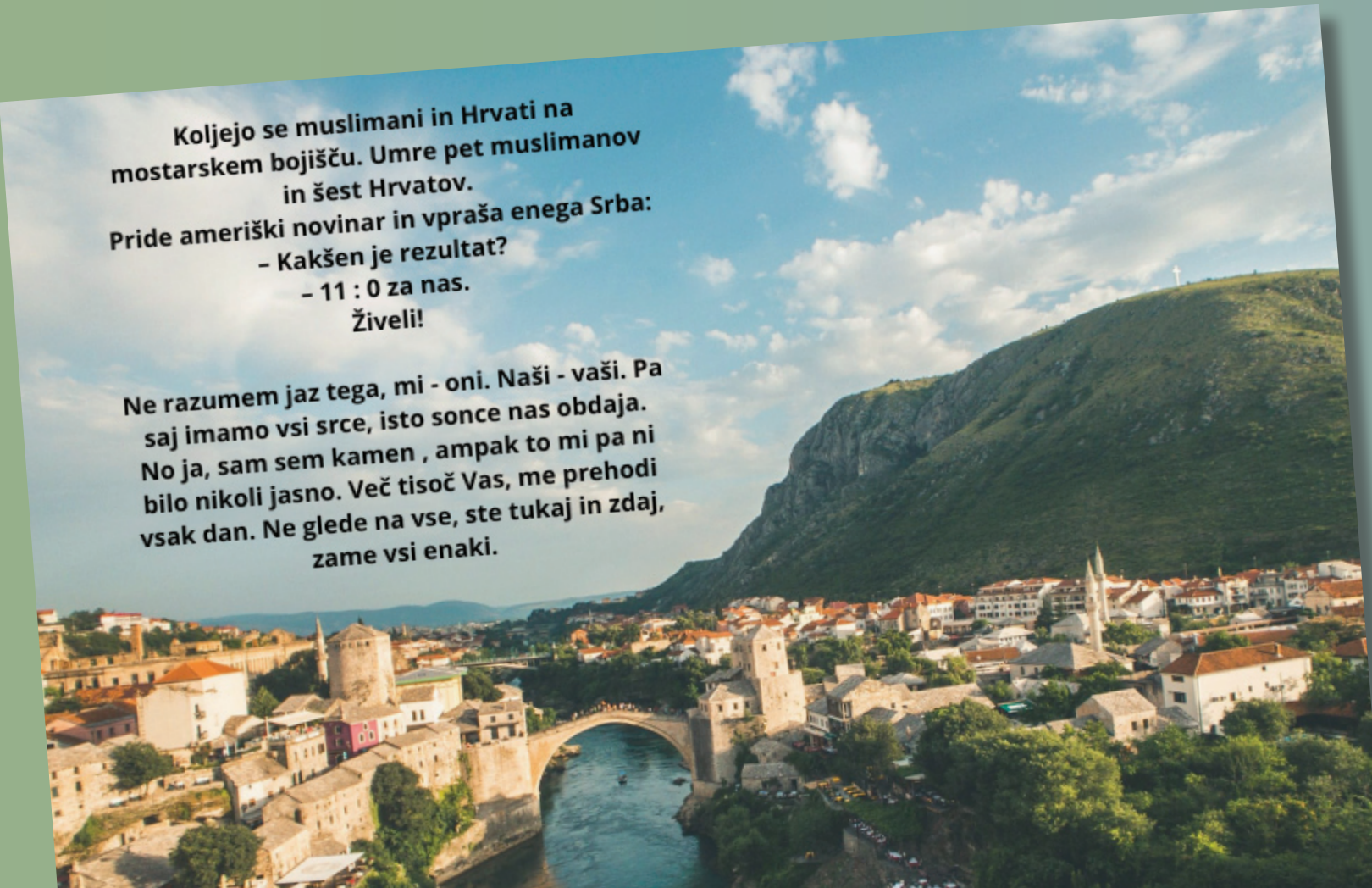
**ŽIVELA TEHNOLOGIJA! ŽIVELA ILUZIJA! VSI NASMEŠKI NA REKLAMAH SO ISTI.
ZDI SE, DA SO VSI LJUDJE V TEM SVETU TEHNOLOGIJE ENAKI IN POPOLNI.**

Leon Obrulj, 3. G

Temačne strani vojne

Nikoli v življenju nisem bila seznanjena s svetlimi platmi vojne, saj ne verjamem, da obstajajo. Za vojno sta vedno potrebni dve strani. Nemogoče je, da se ena stran bori sama s sabo, nikoli pa ne moreta obe strani hkrati zmagati ali biti poraženi. Menim, da se vsak prepriča, problem, nesoglasje ... da rešiti brez bojevanja in nasilnega vedenja. Vsaka vojna prinese številne grozovite posledice, ki se jih ne da popraviti. Zaradi spora med dvema stranema z nasprotnim stališčem se mnogokrat pojavijo številni stereotipi in predsodki. Primer takšne situacije se prav tako pojavi tudi v besedilu Simone Hamer: »Kakšno kri imajo Hrvati?« Stavek v situaciji izreče majhen, nedolžen otrok, ki se mu niti najmanj ne sanja, kako potekajo stvari v svetu, hkrati pa ima v glavi že razvite predsodke o drugih ljudeh. Najverjetneje so se le-te nanj prenesle iz prejšnjih generacij, saj otroško razumevanje sveta izhaja iz obnašanja njihovih bližnjih in lahko pomeni nadaljevanje prenašanja predsodkov.

Maša Paš Šergan & Eva Kopač, 3. G

Koljejo se muslimani in Hrvati na mostarskem bojišču. Umre pet muslimanov in šest Hrvatov. Pride ameriški novinar in vpraša enega Srba: - Kakšen je rezultat? - 11 : 0 za nas. Živeli!

Ne razumem jaz tega, mi - oni. Naši - vaši. Pa saj imamo vsi srce, isto sonce nas obdaja. No ja, sam sem kamen, ampak to mi pa ni bilo nikoli jasno. Več tisoč Vas, me prehodi vsak dan. Ne glede na vse, ste tukaj in zdaj, zame vsi enaki.

Kristina Savič, Tia Maria Petek, Manca Frank 3. G

»Če hočeš odstranit plevel, moraš izruvat tudi korenine«

Prizor na 29. strani dramskega besedila *Razglednice* nam tako grafično kot slogovno poetično predstavi enega najtemnejših delov svetovne zgodovine. Prizor obsega le eno stran, vendar bralcu ostane v spominu. Ne le zaradi grafične podobe drevesa, v katero je avtorica mojstrsko vpela besedilo, temveč tudi zaradi grozovitega pomena, ki bralca neposredno navda z občutkom neudobja, krivde in groze.

Popelje nas v pozabljen del zgodovine, v zakotni del človeškega obstanka, na katerega smo pozabili. Ali pa se delamo, da nikoli ni obstajal.

Preko pričevanja drevesa *Chankir* občutimo grozote polj smrti v Kambodži, kjer je režim Rdečih Kmerov (Komunistična partija Kampučije) pred komaj 43 leti pobil in pokopal več kot milijon ljudi. Proces je znan kot kamboški genocid. Drevo tako pripoveduje o najogabnejšem delu Rdečih Kmerov.

O pobijanju otrok, dojenčkov, nebogljenih bitij, ki so morali umreti zaradi človeške izprijenosti, še preden bi docela shodili in videli svet.

Prvoosebni pripovedovalec se temačne teme loti z vsakodnevnim jezikom, naštevanjem in malomarno.. Kontrast med slogom pripovedovanja in temo ter občasna ironija, izražen z retoričnimi vprašanji, bralcu povzroči neprijetna občutek krivde in gnusa nad človeštvom. »Če hočeš odstranit plevel, moraš izruvat tudi korenine.« Na začetku omenjen stavek se zdi logičen, a se s ponavljanjem spremeni v metaforo, ki ima sporočilni pomen. Ena človeška kultura drugo enači z plevelom. Ena človeška kultura opravičuje genocid z metaforo. Ena človeška kultura verjame, da je višje nad drugo. In vsa morija je le stvar poklica, vsakodneвне. Prav ta malomaren, neposreden način pripovedovanja pa vzpostavlja atmosfero gnusa in tesnobe ter opozarja na vse, česar je človek zmožen in na dogodke za katere ne vemo, ampak bi morali.

Špela Štrukelj, 3. F

**ČLOVEK JE ČLOVEKU POSTAL PLEN. ČUSTVA SO SE SKRILA OB POGLEDU
NA PRELITO KRI IN ČAKAJO NA BOLJŠI JUTRI.
LEP POZDRAV S POLJ SMRTI.**

Stella Pleša, 3. F

Pariški nesmisel

Visoko ptice jadrajo, v Eifflov stolp se zaletavajo.
Pod seboj pa ne vidijo, da ljudje se zafrkavajo.
To v meni prebudi neskončno slabih misli,
v njih pa se zbudi vonj po mrtvi miši.

Manca Stres, 3. F

Neznanec

Čeprav sem že daleč od Irana, mi misel na Dorno ne da miru. Že dolgo nisem spoznala tako svetle osebe.

Zanimivo je, kako se človek lahko ob popolnem neznancu počuti bolj sprejetega kot v lastnem narodu ali celo v svoji družini.

Dve duši se srečata, se na videz povsem površinsko povežeta in ko mine tisti trenutek, ki jima je bil po nekem naključju pač dan, se ločita in vsaka nadaljuje svojo pot.

Po tem redko pomislita druga na drugo, ampak se v resnici nikoli ne pozabita. Prepričana sem, da se to pogosteje dogaja tistim, ki potujejo.

Nekaj je na tem, ko si v neznanem kraju, o katerem ne veš skoraj ničesar, in je ta isti kraj dom mnogim.

Nekaj je na tem, ko si popolnoma obkrožen z neznano kulturo, ki je vsem okoli tebe domača, ti pa na vsakem vogalu vidiš nekaj popolnoma novega.

Ko se povežeš z nekom, čigar navade in vrednote so drugačne kot tvoje, ko veš, da se ti je nasmehnila sreča.

Tega se žal ne da naučiti. Niti tega ne moreš doštudirati kot kemijo ali biologijo.

Mislim, da se vsakemu izmed nas to zgodi vsaj enkrat v življenju. Vprašanje je le v tem, ali te trenutke znamo prepoznati in ceniti.

Ajda Cvek, 3. F

Dragi Bor!

Letos sva s prijateljico odpotovali na safari. Čeprav je pri nas zima, je nama tu zelo vroče.

Ravno včeraj smo se skupaj s šoferjem odpravili na ogled safarija.

Želiva si, da bi lahko videl to čudovito naravo tudi od blizu. Žirafe, zebre, levi ...

Toliko živali ne vidiš nikjer drugje kot tu. Sara je sedela zraven mene in me vprašala:

»Ali imamo vsi rdečo kri?«

Seveda se mi je zdelo čudno vprašanje, a sem ji pojasnila, da imamo vsi rdečo kri, tudi živali in da je to normalno.

Sare še ne poznaš, je moja prijateljica že vrsto let

in ne ji zameriti, saj ima bolezen,

po kateri vse pozabi, kar je prej že vedela.

Škoda, ker tebe ni tu, Bor. Res je prijetno in toplo.

Jutri naju čaka nov dan in nove stvari.

Upam, da se zabavaš tudi ti. Uživaj! Lep pozdrav!

Tinka in Sara

Ana Macedoni, 3. F

**Vsi smo živa bitja.
Vsak na svoj način**

Lep pozdrav iz Afrike

Galina Calista Nedeljković, 3. G

Prazglednice

Kako se svet spreminja

V zadnjem času potujem po celem svetu. Ves čas imam s seboj fotoaparata, ker je to moja strast in obvezna oprema. Na potovanju sem spoznala mnogo ljudi, ki so me sprva zaradi svojih drugačnih kultur preprosto presunili, ampak ker sem znana po svoji trmi in hrabrosti, sem enostavno sledila načelu: »Kar bo, pa bo«. Ugotovila sem, da ljudje preveč ocenjujemo druge glede na lastno kulturo, kot da bi jih gledali skozi fotografski objektiv, čez katerega ni možno spoznati prave osebnosti in določiti, ali je oseba dobra ali slaba. Vedno gre za premagovanje strahu, vedno! Lep pozdrav iz SVŠGUGL!

Anamarija Malovrh, Ema Jugovic, 3. G

Črna maska

Črna maska na obrazu izkrivljeno ima podobo. Sama tema, senca in črnina, zakaj v temi mesečina, zakaj bi sonca barva ne minila?
Za masko obraz teme se skriva, vse se mu klanja, vse se ga bojè,
ko zrnje vrže, skupina golobov okoli njega je že.
Zoba, kljuva, trepeta, dokler bitje sleherno zamre!
Krik smrti njihov sliši se,
v mrtvaški prt
zavije
se!

Leon Rudolf, 3. F

Eva Pintar, 3. F

Kdaj ste nazadnje
napisali
razglednico?

Uredila: Andreja Kopač, Andrej Jus

Avtorji_ce besedil in slikovnega gradiva: dijaki in dijakinje 3. F in 3. G razreda

Fotografije: dijaki in dijakinje 3. F in 3. G razreda in Urška Djukić

Oblikovanje: Tanja Radež

Lektorski pregled: Mojca Dimec

SVŠGUGL

Umetniška gimnazija, smer gledališče in film